

[Arbejds- og Socialministeren.]

ligt at lade en Ordning, hvorefter der sondres mellem selverhvervet og anden Formue, træde i Kraft før efter Forløbet af et meget langt Aaremaal, idet en saadan Ordning forudsætter et udtømmende Kendskab til Formuens Oprindelse, og et saadant Kendskab har man ikke i Øjeblikket.

Som det vil ses af Forslaget, er Særregelen om et Formuetillæg paa 2 pCt. for Formue anbragt i fast Ejendom bortfaldet. Denne Regel er, som tidligere omtalt, ikke fuldt ud hensigtsmæssig i sin nuværende Form, dels fordi Ansættelsen er afhængig af et kommunalt Skøn, og dels fordi Bestemmelsen udelukker Rentenydere, der kun delvis bebør deres egen Ejendom, fra enhver Nedsættelse. Med den foreslaaede Reform af de almindelige Regler om Formuetillæg skønnes det imidlertid heller ikke længere at være nødvendigt med en saadan Særbestemmelse, idet man uden videre maa kunne bringe det nu foreslaaede lavere Formuetillæg i Anvendelse paa alle Formuer uden Hensyn til, hvordan de maatte være anbragt. Under Forudsætning af en Rente fod paa 3½ pCt. vil dette betyde, at der fremtidig i disse Tilfælde opereres med et Formuetillæg paa 2,33 pCt. af Formuen mod hidtil 2 pCt., hvilken Forhøjelse næppe kan volde større Betænkelighed, ikke mindst under Hensyn til den meget skønsmæssige Karakter ved Ansættelse af Indtægt i Landkommunerne, hvor det omhandlede Problem hovedsagelig hører hjemme.

Inden for Folkeforsikringslovens Fradragsregler indtager Rentenydere, som oppebærer Pension, Legat eller Livrente, der er tegnet gennem frivillig Forsikring, en Særstilling, idet Lovgiverens Holdning her tilsyneladende er ganske anderledes velvillig end over for ordinær Formueindtægt. Dette Forhold kan forklares derigennem, at der her alene er Tale om en supplerende Indtægt til Aldersrenten, uden at Rentenyderens Arvinger kan drage nogen Fordel deraf.

I disse Tilfælde finder der, som tidligere omtalt, ikke blot ingen Forhøjelse Sted af den Indtægt, der lægges til Grund ved Aldersrentens Beregning, men man ser tværtimod helt bort fra et Indtægtsbeløb paa indtil 200 Kr. aarlig. Er Livrenten eller Kapitalen tilvejebragt gennem en Forsikring tegnet af Rentenyderen selv, vil det

særlige Fradrag paa 200 Kr. dog kun kunne foretages, saafremt Forsikringen er tegnet inden Rentenyderens fyldte 60de Aar. Reglerne herom indeholdes i Lovens § 41, Stk. 3, Nr. 3.

Er der Tale om Pension fra Staten eller en Kommune i Henhold til en af Indenrigsministeren godkendt Pensionsvedtægt, bliver der dog i Renten — saaledes som denne beregnes efter de øvrige Regler — at foretage et særligt Fradrag paa 20 pCt. af det Beløb, hvormed Pensionen med Fradrag af de 200 Kr. overstiger det fradragsfri Beløb.

I Bemærkningerne til Forslaget til Folkeforsikringsloven af 1929 var 200 Kr.-Fradraget begrundet med Ønsket om at stimulere Folk til at tegne frivillig Forsikring. Naar Fradraget fik Gyldighed ikke blot, hvor Rentenyderen selv havde forsikret sig, men ogsaa hvor en anden havde tegnet Forsikringen for ham, skyldtes dette hovedsagelig, at man ønskede at fremme Arbejdsgivernes Initiativ til at tegne Pensionsforsikring eller oprette selvstændige, paa forsikringsmæssigt Grundlag hvilende Pensionskasser for deres Arbejdere og Funktionærer.

Bestemmelsen om 200 Kr.-Fradraget stiller tilsyneladende samtlige heromhandlede Indkomstarter væsentligt gunstigere i Relation til Aldersrenten, end Tilfældet er med Formueindtægterne. Man kan saaledes som Eksempel nævne, at medens det Beløb, der kan oppebæres uden Fradrag i Renten for en enlig 60-aarig mandlig Aldersrentenyder i Hovedstaden, kun udgør ca. 200 Kr. for Formueindtægter, andrager Beløbet knap 300 Kr. for Renteindtægt af en ved frivillig Forsikring tilvejebragt Kapital og ca. 700 Kr. eller mere end det tredobbelte for Livrente- og Pensionsindtægter. Formueejeren mister Aldersrenten, saa snart Formueindtægten naar op paa 650 Kr., medens Livrentenyderen endnu med en Indtægt af denne Størrelse kan oppebære den fulde Aldersrente og først mister Renten helt, naar Livrenten naar op paa godt 2 000 Kr.

I det, jeg hidtil har sagt, har jeg imidlertid ikke taget Hensyn til, at der er en grundlæggende Forskel mellem Livrente- og Pensionsindtægterne paa den ene Side og Renten af Formue paa den anden. Medens nemlig den Indtægt, der lægges til Grund ved Beregningen af Aldersrente, naar Talen er om Formueindtægt, dels bestaar af Ren-